

page

ห้วงยาง

튜브

ชวนอนพ็อง

เขียน

หัตถยา ฤชงค์ชัย

แปล

เขาอ่านหนังสือพัฒนาตนเอง

และหนังสือวิเคราะห์แนวโน้มทางธุรกิจอย่างคร่ำเคร่ง

-ชวนอนพ็อง

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษ ผู้ละครชีวิตของชายที่ชื่อ คิมซองกน อันเดรีย

หนังสือเล่มนี้เปรียบเสมือนเวทีชีวิตของชายผู้ล้มเหลวซ้ำๆ ที่ต้องดิ้นรนสร้างความเปลี่ยนแปลงให้ชีวิต ชายที่จะจุดอารมณ์ความรู้สึกลากหลายตั้งแต่บรรทัดแรกที่เริ่มอ่านจนถึงบรรทัดสุดท้ายของหน้ากระดาษ

แรกเริ่ม ชายคนนี้จะทำให้ทุกท่านฉงนสงสัยปะปนกับความหงุดหงิดขัดใจ แต่เมื่อละครชีวิตดำเนินไปได้สักพัก ความหงุดหงิดนั้นจะแปรเปลี่ยนเป็นการเอาใจช่วย ก่อนจะพัฒนาเป็นความเห็นใจ และเมื่อ màn ปิดลง ทุกท่านจะถอนใจด้วยความอึ้งอัมที่ยากจะบรรยาย

ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษ ถึงเวลาที่ màn แห่งละครชีวิตจะถูกรูดเปิดขึ้นแล้ว เชิญพบกับเรื่องราวของคิมซองกน อันเดรีย ณ บัดนี้!

คำนำผู้แปล

คำตรงข้ามของคำว่าความสำเร็จคือความล้มเหลว
แต่สิ่งที่ตรงกันข้ามกับการเปลี่ยนแปลงคือ...

คุณคิดว่าคำในช่องว่างนั้นคืออะไร เราลองมาคิดถึงเรื่องนี้
ไปด้วยกันดีกว่า

หนังสือเล่มนี้พูดถึง “การเปลี่ยนแปลง” ที่ใครหลายคน
เฝ้ารอ แต่เชื่อว่าทุกคนจะเปลี่ยนแปลงได้อย่างที่ต้องการ หากคุณ
เป็นหนึ่งในนั้น หนังสือเล่มนี้คงมีประโยชน์ไม่มากนัก

ชีวิตของชายวัยกลางคนที่ชื่อคิมซองกอน อันเตรียมผ่าน
เรื่องราวมากมาย เขาต้องเผชิญกับความล้มเหลวจนไม่อยาก
มีชีวิตอยู่บนโลกนี้อีกต่อไป แม้แต่การฆ่าตัวตายก็ยังล้มเหลว
นั่นเป็นเรื่องที่ควรจะได้ใจหรือเสียใจดี ในเวลานั้นคิมซองกอนคง
ไม่ตั้งใจแน่ แต่ฉันคิดว่าควรดีใจ เพราะอย่างน้อยความล้มเหลว
ในครั้งนั้นก็ทำให้เขามีชีวิตต่อไป ทำให้เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้

ดำเนินต่อไปได้ ทำให้เราได้ทำความรู้จักกับชองกน ได้รู้จัก
ผู้ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขา ได้ฟังสิ่งที่คนเหล่านั้นพูดกับเขา
และได้เฝ้ามองชีวิตของเขาไปพร้อมๆ กับหันมามองชีวิตของเรา
เองด้วย

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขมากขึ้นเมื่อได้อ่านหนังสือ
เล่มนี้จนจบ

หัตยา ภูงศ์ชัย

สารบัญ

อารัมภบท	คำดั่ง	1
ตอนที่ 1	Back to the Basic	4
ตอนที่ 2	ล้นชักแห่งจิตวิญญาณ	72
ตอนที่ 3	โปรเจกต์ฟางข้าว	165
ตอนที่ 4	จับมือ	232
บทส่งท้าย	ชีวิตหนึ่ง	256
ส่งท้ายจากผู้เขียน		259
เกี่ยวกับผู้แปล		263

อาร์มบก ดำดิ่ง

หนาว ชะมัด

เขาคิด ความหนาวนี้ทำให้รู้สึกแย่มาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงรสชาติของน้ำ ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความกระโจนลงแม่น้ำมากถึงขนาดนั้น คิมซองกน อันเดรียลีมไปว่าตนก็เป็นหนึ่งในนั้น ความรู้สึกนี้สมจริงเกินกว่าจะเรียกว่าช่วงเวลาก่อนตาย แต่นั่นสินะ คิมซองกนเปลี่ยนความคิด นี่คือความจริง หากมองในแง่ความเย็นชาและความรู้สึกแย่ออย่างที่สุด คงไม่มีอะไรเป็นความจริงได้มากกว่านี้อีกแล้ว

คิมซองกน อันเดรียลีสลักน้ำที่ไหลทะลักเข้าปอดอย่างไม่อาจต้านทานโดยสัญชาตญาณ พลางนึกถึงช่วงเวลาเมื่อสองปีก่อนซึ่งเขายืนอยู่เหนือแม่น้ำและตัดสินใจทำแบบเดียวกัน หากตอนนั้นเขากระโจนลงแม่น้ำคงช่วยลดความเหนื่อยยากในช่วงเวลาที่ผ่านมาได้มากทีเดียว เพราะนั่นเป็นการกระเลื่อกระสน

อันเปล่าประโยชน์ ซึ่งไม่ได้ต่างจากฟองคลื่นที่ต้องสูญสลายหายไป
ในที่สุด

แม้ขณะที่ดิ้นรนและล้าล็กน้ำ ความคิดนั้นก็ยังวนเวียน
อยู่ในสมอง ช่างเป็นเรื่องน่าขันที่ตนกำลังดิ้นรนก่อนตายอย่าง
สุดชีวิต ทั้งที่ตั้งใจจะตาย แล้วทำไมถึงยังกระเลือกกระสนเช่นนี้ละ
เหมือนกับว่าอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ว่าจะต้องทำอะไรก็ตาม
แน่นอนว่าเขาลบความคิดเหล่านั้นออกจากสมองอย่างรวดเร็ว
เหลือเพียงความรู้สึกที่มุ่งไปสู่ความตายและอารมณ์ในช่วงสุดท้าย
ของชีวิตเท่านั้น ช่างเจ็บปวดและน่ากลัวเหลือเกิน

ได้โปรด หากลมหายใจเฮือกสุดท้ายนี้จะยังเอ่ยคำพูด
ออกไปได้ นั่นคงเป็นสิ่งที่ฉันจะพูด ได้โปรด ไม่สิ แม่แอ๊ย
คิมซองกน อันเดรียปรารถนาอย่างแรงกล้าว่าประสบการณ์
ประเภทนี้จะจบลงโดยเร็ว

แน่นอนว่าเรื่องนี้ไม่ทำให้เขาตาย ซึ่งนั่นอาจเป็นสิ่งที่คุณ
ต้องการก็ได้ แต่หาก你不ชอบบทสรุปแบบนั้น ก็ให้คิดเสียว่า
คิมซองกนตายจากโลกนี้ไปแล้ว คิดว่าเขาใช้ชีวิตแสนธรรมดา
ในช่วงเวลาหนึ่งแล้วจบชีวิตไปโดยไม่มีใครรู้และไม่มีใครสนใจ
ก็เป็นอันจบเรื่อง

ในความเป็นจริง การเปลี่ยนแปลงบางสิ่งให้แย่งเป็นเรื่อง
ง่ายมาก ทั้งง่ายและรวดเร็วเหมือนกับการหยดน้ำหมึกสีดําลง
ในน้ำ แต่สิ่งที่ยากคือการเปลี่ยนแปลงบางสิ่งให้ดีขึ้น เพราะ

การเปลี่ยนชีวิตซึ่งย้ายไปแล้วให้ดีขึ้นนั้น เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และยากพอๆกับการเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ

นี่คือเรื่องราวของคิมซองกน อันเดรีย ผู้พยายามเปลี่ยนบางสิ่งบางอย่างให้ดีขึ้น ดังนั้นหากเริ่มรู้สึกว่าการต่อสู้ดิ้นรนอย่างโดดเดี่ยวของเขาช่างน่าเบื่อ คุณก็คิดเสียว่าเขาล้มเหลว เพราะในความเป็นจริง บนโลกนี้มีเรื่องราวแบบนี้มากกว่าหลายเท่า

ตอนที่ 1

Back to the Basic

1

เมื่อสองปีกับห้าวันที่แล้ว

คิมชองกน อันเดรียยืนอยู่ในตำแหน่งเดียวกับวันนี้ บนสะพานแห่งหนึ่งเหนือแม่น้ำฮันที่ไหลผ่านใจกลางกรุงโซล ซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเหล่าผู้คนที่คิดจะจบชีวิต เขาขึ้นไปยืนบนกล่องแอปเปิลที่ทีมงานถ่ายทำภาพยนตร์ทีมหนึ่งลืมหิ้วไว้ตั้งแต่เมื่อครู่ และยื่นศีรษะผ่านช่องว่างของรั้วป้องกันการฆ่าตัวตาย พลังกัมมมองผืนน้ำโดยไม่ขยับเขยื้อน แม้จะมีแสงไฟริมถนนส่องกระทบจนดูเป็นประกายระยิบระยับ ทว่าสายน้ำด้านล่างซึ่งกระเพื่อมไหวกลับดำมืดและเย็นเยียบ

ชีวิตก็เป็นเช่นนั้น แม้จะมีช่วงเวลาที่เคยเปล่งประกายอยู่บ้าง เป็นครั้งคราว แต่โดยรวมแล้วชีวิตคนเราก็คลายปลักโคลนอันมืดมิด หนาวเย็น และไม่อาจหยั่งถึงความลึก แม่น้ำที่เขามอง

อยู่ในตอนนี้จึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการจบชีวิต

โดยรวมแล้วชีวิตของคิมซองกอนมีแต่เรื่องยุ่งเหยิง หากชีวิตที่ได้รับมาเป็นเหมือนผ้าขาวผืนหนึ่ง เขาก็คงวิ่งพล่านบนผ้าผืนนั้นอย่างยุ่งเหยิงและทะเล่ตลอดเวลาเกือบห้าสิบปี โดยจุดสิ้นสุดของลวดลายเรียบง่ายแสนน่าเบื่อเหมือนคนอื่นๆ นั้น ปรากฏร่องรอยของความพยายามครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างไร้ระเบียบ รอยยับยู่ที่ดูเลวร้าย แถมรอยยับซึ่งปะทุนสิ่งเหล่านั้นก็ยังสูญเปล่าและหายากกระด้าง จากนั้นก็ถูกเล็ม ตัดทิ้ง เป็นรู และฉีกขาดจนไม่อาจเรียกว่าภาพวาดหรือแม้แต่เศษผ้าได้อีก สุดท้ายก็กลายเป็นของเก่าไร้ค่าที่เห็นแล้วต้องพูดว่า “นี่มันอะไรนะ โยนทิ้งไปเถอะ”

ไม่ว่าจะอย่างไรก็กลับสิ่งที่สลักอยู่บนนั้นไม่ได้ ริดรอยยับให้เรียบขึ้นไม่ได้ หรือทำให้กลับมาใช้งานได้อีกครั้งก็ยังทำไม่ได้ ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็ยังรู้สึกว่าการต้องมีชีวิตแบบนี้ สู้ไม่มีเลยยังจะดีกว่า เขาคิดเช่นนั้นกับชีวิตของตนเหมือนคนที่คิดจะจบชีวิตด้วยมือของตัวเอง ในเมื่อย้อนกลับไปแก้ไขไม่ได้ก็ปล่อยทิ้งไปดีกว่า เพราะนั่นคือคำตัดสินที่เหมาะสมที่สุด

ถึงอย่างนั้นความเศร้าอันขมขื่นก็ยังเอ่อล้นออกมา มันเริ่มพ่นกันยุ่งเหยิงขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร ทว่าตัวเขาก็เคยมีช่วงเวลาแห่งการเริ่มต้นที่บริสุทธิ์ใจอยู่เหมือนกัน เมื่อคิดถึง “จุดเริ่มต้นอันบริสุทธิ์ใจ” ภาพของแม่ก็ผุดขึ้นในความคิด ช่วงเวลานั้น

คิมซองกนเกิดความรู้สึกอัดอั้นตันใจ แม่เป็นสัญลักษณ์แห่งความเชื่อมั่นและความใจกว้าง แต่ในช่วงไม่กี่ปีก่อนเสียชีวิต สีหน้าของแม่กลับหม่นหมองและเต็มไปด้วยความกังวล ขณะที่เขาหนักใจเมื่อเห็นใบหน้าเช่นนั้น และระหว่างที่เขาทำเรื่องอกตัญญูโดยไม่ตั้งใจหลายต่อหลายครั้ง แม่ก็จากโลกนี้ไป ทำให้เขากลายเป็นลูกกำพร้าในวัย 47 ปี

คิมซองกนพยายามกลืนน้ำตาพลาบสูญหายใจเข้าลึก ๆ ไข่ แม่จากไปแล้ว แต่เขาก็กังอยากเห็นแววตาของคนที่รักตน อีกสักคน อายอง ลูกสาวของเขา เขาคิดถึงใบหน้าที่ยิ้มแย้มของเด็กน้อยคนนั้นเหลือเกิน ไม่ใช่สายตาที่แทบจะเป็นการดูหมิ่นซึ่งใช้มองเขาเมื่อไม่นานมานี้ เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อค้นหาฟลอเดอร์ที่รวบรวมรูปถ่ายสมัยเด็กของอายอง แต่นั่นกลับกดพลาดไปโดนแอปพลิเคชันหนึ่ง ทำให้กราฟหุ้นสีน้ำเงินที่ดิ่งลงเต่งขึ้นมาแทน

กริ่งงง เสียงเรียกเข้าบาดหูดังขึ้น เป็นสายจากรันอีภรรยาของเขา คิมซองกนลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วก็กดปุ่มรับสาย เพราะเขาหวังว่า โทรศัพท์สายนี้จะกลายเป็นเชือกเส้นสุดท้ายที่หย่อนลงมาให้กับตน เขาได้แต่หวังลึก ๆ อยู่ในใจว่า เธออาจโทรมาเพื่อขอโทษ ชวนให้พยายามกันใหม่อีกครั้ง ขอให้กลับไปหาหรือบอกว่าพวกเราทำได้ แต่สิ่งที่ถ้าโถมเข้ามาในหูกลับเป็นกระสุนคำตำหนิตที่แผดเสียงกริ๊ดร้อง

คำพูดรัวเป็นป็นกลที่เริ่มต้นด้วยคำว่า “คิดอะไรอยู่กันแน่” กระหน่ำยิงทำลายแก้วหูของคิมซองกน โดยมุ่งเป้าไปที่เรื่องอายอง ซึ่งเดินเตร็ดเตร่รอพ่ออยู่ข้างนอกตามลำพังจนมืดค่ำ โชเอ็ย เขา ลืมหน้าที่ในฐานะพ่อที่ต้องทำแค่เดือนละสองครั้ง ซึ่งเป็นเรื่องเดียวที่ยังเหลืออยู่หลังแยกกันอยู่กับรันฮี รันฮีไล่ต้อนเขาซึ่งเป็นพ่อผู้ล้มเหลวว่า ไม่ต่างจากเมื่อหลายปีก่อน ลืมไปแล้วหรือไม่ว่า ลูกต้องนั่งรถไฟใต้ดินคนเดียวจนไปวนมาเป็นชั่วโมง จนต้องไปสถานีตำรวจเองทั้งที่เป็นแค่เด็กป.5 หากจะให้เอ็ยคำแก้ตัว เขาก็มีเหตุผล เพราะวันนี้เป็นวันที่ความตั้งใจจะมีชีวิตอยู่ของเขา พังทลายจนหมดสิ้น เป็นวันที่เขาตัดสินใจจะจบชีวิต และตอนนั้น เขาก็มาอยู่ในสถานที่ที่เผชิญหน้ากับความตาย

ถึงอย่างนั้น รันฮีก็ยังกระหน่ำคำสาปแช่งมาจากอีกฟากของสายโทรศัพท์ราวกับปีศาจที่โผล่มาจากนรกโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น

- คนอย่างคุณไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้หรอก ตัวคุณเองนั้นแหละที่เรียกความอัปโชคเข้าตัว ถึงได้มีสภาพเหมือนในตอนนี้นะ! ใจคุณก็ไม่มีวันเปลี่ยนหรอก! ใช้ชีวิตแบบนั้นแล้วตายในสภาพนั้นแหละ! โสหัวไปนอนหน้าตายให้นอนไข่กลๆ ชะ!

น้ำเสียงแหลมคมนั้นไม่ได้มีเพียงคำสาปแช่งสามีเท่านั้น แต่ยังเต็มไปด้วยความคับแค้นในชีวิตอันแสนขมขื่นที่รันฮีมีต่อตนเองด้วย คิมซองกนตัดสายโทรศัพท์และปิดเครื่องทันที เพราะ

เขาไม่อาจทนฟังคำพูดที่แฝงความเกลียดชังและความเคียดแค้นเดือดดาลจนจบได้ เขามักทำเช่นนั้นเสมอเมื่อได้รับสายโทรศัพท์จากภรรยา หัวใจของเขากำลังเต้นแรง

เดิมทีรันฮีมิจิตใจดี หากแบ่งความโกรธออกเป็นสิบระดับ โดยมีตั้งแต่ระดับหนึ่งถึงระดับสิบ จากนั้นเสียโดยกำเนิดของรันฮี ต่อให้มีสิ่งกระตุ้นรุนแรงแค่ไหนก็ทำให้ความโกรธพุ่งสูงกว่าระดับสามไม่ได้ ทว่าตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ที่ความโกรธของรันฮีซึ่งมีต่อชองกนได้เพิ่มจากหนึ่งไปถึงหนึ่งร้อยในพริบตา เป็นความผิดของฉันทหรือเป็นความผิดของรันฮีกันแน่ ชองกนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วส่ายหน้า จะเป็นเพราะอะไรก็ช่าง มาถึงขั้นนี้แล้วจะมีประโยชน์อะไรอีก

จู่ๆ ลมแม่น้ำก็พัดแรงขึ้นจนเกิดเสียงหวีดหวิว ทว่าเสียงที่ยังดังก้องอยู่ในหูกลับเป็นคำสาปแช่งของภรรยา ยิ่งไฉฉวนก็ไม่มีวันเปลี่ยนหรอก! ใช้ชีวิตแบบนั้นแล้วตายในสภาพนี้นะแหละ!

เธอพูดถูก เขาไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและกำลังจะตายในสภาพนั้น ท้ายที่สุดแล้วคำพูดของรันฮีมักจะถูกต้องเสมอ แต่ชองกนไม่เคยบอกภรรยาแม้แต่ครั้งเดียวว่าคุณพูดถูก ไม่เคยพูดว่าขอโทษ ผมคิดผิดไปเอง ไม่ใช่เพราะไม่มีโอกาสพูด แต่เขาไม่พูดต่างหาก ทั้งที่รู้ว่าตัวเองผิดแต่ก็คิดหาเหตุผลมาตอบโต้แทนการยอมรับ เลือกที่จะตั้งแง่แทนการคืนดีกัน และเลือกที่จะ

พูดจาให้ร้ายเสียดสีแทนการยอมแพ้แต่โดยดี หากที่ผ่านมา
เขาเอ่ยกับภรรยาอย่างอ่อนโยนว่า ไซ้ คุณพูดถูกแล้ว จะมีอะไร
เปลี่ยนแปลงไปบ้างไหม

ความคิดมากมายที่ถาโถมเข้ามาทำให้ชีวิตของเขาตื่นเร็ว
กว่าปกติ คงรู้ว่าอีกไม่นานก็ต้องหยุดเดินแล้วสินะ ถึงได้
ตื่นพราดเป็นครั้งสุดท้ายแบบนี้ คิมชองกนสันเพิ่มไปทั้งตัว
ขณะเดียวกันก็แค่เสี่ยงหัวเราะพร้อมกับน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม
ในช่วงเวลาสั้นๆ ที่เขานึกถึงแม่ ลูกสาว และวันฮี สายลมที่พัดมา
ก็เริ่มหนาวเย็นจนน่ากลัว

คิมชองกนนึกถึงผู้คนที่สวมเสื้อยืดแขนสั้นและกางเกง
ขาสั้นที่เขาเห็นเมื่อตอนกลางวัน ก่อนที่จะมายืนอยู่ตรงนี้ เขา
ได้ยื่นพยากรณ์อากาศบอกว่า สภาพอากาศที่ผิดปกติในเดือน
พฤศจิกายนทำให้อุณหภูมิสูงกว่า 20 องศาเซลเซียสแม้ในเวลา
กลางคืน ทว่าอุณหภูมิในตอนนี้เป็น 2 องศาเซลเซียส หมายความว่า
ในน้ำคงจะเย็นกว่านี้แน่ กรมอุตุนิยมวิทยาให้เฮงซวยจริงๆ
ร่างกายของคิมชองกนสันเพิ่มกว่าเดิม แม้แต่ความคิดที่ลึบสน
วุ่นวายยังหยุดชะงักเมื่อต้องเผชิญหน้ากับลมหนาว อุณหภูมิ 2
องศาเซลเซียสนี้ต่ำขนาดนี้เลยเหรอ ทั้งที่จำได้ว่าตอนอุณหภูมิ
ติดลบ 13 องศาเซลเซียสแทบจะรู้สึกอะไรเลยแท้ๆ แต่ก็นั่น
สินะ สิ่งที่สำคัญไม่ใช่อุณหภูมิจริงๆ แต่เป็นอากาศที่หนาวกว่า
วันก่อนหน้ามากแค่ไหนต่างหาก เพราะนั่นคืออุณหภูมิที่ร่างกาย

รับรู้ได้ เช่นเดียวกับในตอนนี้ ไม่ว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร สิ่งสำคัญคือการรับรู้ความรู้สึกอยากตายและคิดว่าควรต้องตาย คิมซองกนครุ่นคิด แต่อย่างที่ว่าไว้ อุณหภูมิที่เขารับรู้ได้ในตอนนี้อาจจะรับรู้ด้วยร่างกายหรือด้วยใจ ก็ล้วนต่ำกว่าครึ่งโหลๆ

คิมซองกนล้วงมือในกระเป๋าโดยไม่รู้ตัว เขารู้สึกเหมือนนิ้วมือซึ่งแข็งชาเพราะความหนาวเย็นกำลังถอนหายใจด้วยความโล่งอกเมื่อได้รับไออุ่นแม้จะเพียงน้อยนิดก็ตาม คิมซองกนถอนหายใจแผ่วเบา มีเพียงความตั้งใจที่จะจบชีวิตเท่านั้นที่ยังมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ต้องสงสัยเลย คิมซองกนอันตรัยตัดสินใจครั้งสำคัญซึ่งเป็นการเปลี่ยนโชคชะตา หรือบางทีนี่อาจเป็นการตัดสินใจที่โง่เขลามากก็ได้ เขาตัดสินใจเปลี่ยนวิธีตาย

เวลาต่อมา หรือก็คือสองปีให้หลังตามที่กล่าวในข้างต้น ก่อนที่จะกระโจนลงสู่แม่น้ำ คิมซองกนซึ่งน้ำหนักรับน้ำหนักในใจอยู่นานว่าการตัดสินใจในวันนั้นเป็นความผิดพลาดหรือโชคชะตากันแน่ และเขาก็ได้ข้อสรุปว่าเป็นความผิดพลาด หากไม่ใช่เพราะการตัดสินใจในครั้งนั้น เขาก็คงประหยัดเวลาอันสูญเปล่าไปได้ถึงสองปี

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่คุณเขาหลงจากสะพานในวันนั้น ไม่ใช่กำลังใจหรือการปลอมโยนจากใคร แต่เป็นลมหนาวที่เย็นยะเยือก

ไปถึงชั่วหัวใจต่างหาก สำหรับใครหลายๆ คน ความหนาวเย็นที่มาเยือนกะทันหันในคืนนั้นอาจทำให้พวกเขาป่วยเป็นไข้หวัด แต่สำหรับคิมซองกน อันเดรีย ลมหนาวที่พัดมาอย่างผิดเวลาได้กลายเป็นโล่ปกป้องชีวิตของเขา

2

คิมซองกนกระชับเสื้อโค้ตเข้าหากันขณะที่เริ่มออกเดินทางเดินช่วยขจัดความหนาวเย็นที่โอบล้อมตัวเขาไปที่ละน้อย เมื่อเดินพ้นริมตลิ่ง ลมก็เริ่มสงบ จึงไม่รู้สึกว่าอากาศหนาวเย็นกำลังคุกคามอีก แต่หากจะย้อนกลับไปที่ยังงอยอยู่ คืนนี้เขาคงไม่มีชะตากรรมกับแม่น้ำ เพราะดูเหมือนน้ำจะเย็นเกินไป

คิมซองกน อันเดรียก้าวเดินต่อไปด้วยฝีเท้าหนักอึ้ง โดยที่ยังใคร่ครวญถึงความตายและจมอยู่ในความสิ้นหวัง เขาเดินเลี้ยวไปตามทางและเดินข้ามถนนอย่างเลื่อนลอย จนเวลาผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมง สถานที่ที่เขามาถึงคือชั้นใต้ดินของสถานีรถไฟใต้ดินโซลสายสี่

เขาเดินเข้าไปในสถานีและเดินผ่านบ้านกระดาดซึ่งเหล่าคนไร้บ้านกางไว้เป็นที่นอน คนไร้บ้านกลุ่มหนึ่งกำลังนั่งพูดคุยอยู่ในมุมหนึ่ง สายตาเหม่อลอย สายตาคมกริบ และสายตาที่หริบปรือต่างก็กวาดมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าที่ละคู่

คิมชองกน อันเดรียเดินผ่านขวดโซจูสีเขียวซึ่งวางอยู่กลางวงเหมือนน้ำคักดีลิตซ์ แล้วมุ่งหน้าไปยังสถานีรถไฟโซลอีกฝั่ง นั่นก็คือสถานีรถไฟความเร็วสูงเคทีเอ็กซ์ บรรยากาศคังเวงต่างจากเมื่อครู่พุ่งเข้าไป ความหนาวเย็นด้านนอกอาจแค่บาดผิว ส่วนความหนาวเย็นภายในสถานีรถไฟใต้ดินโซลก็บรรเทาด้วยไออุ่นจากร่างกายของเหล่าคนไร้บ้าน แต่ความหนาวเย็นที่ยึดครองพื้นที่แห่งนี้กลับแตกต่างออกไป ในช่วงกลางดึกซึ่งมีทั้งผู้คนที่ผ่านมาและผ่านไปต่างทำภารกิจของตนเสร็จสิ้นแล้ว สถานีใหญ่โตเกินความจำเป็นก็เผยให้เห็นโคมหน้่าอันเปลือยเปล่าและอ้าวว้าง มวลอากาศที่เจียบเหงา เปล่าเปลี่ยว และไร้จุดหมายกระจุกอยู่รวมกัน จนก่อให้เกิดบรรยากาศเย็นเยียบและหนักอึ้ง

คิมชองกนเดินลากเท้าด้วยความอึดโรยไปหยุดอยู่หน้าโทรทัศน์บริเวณกลางโถงสถานี เสียงโทรทัศน์ดังกึกก้อง ปกติเสียงดังขนาดนี้เลยหรือ ทั้งที่เขาเคยเห็นภาพผู้คนมารวมตัวกันหน้าโทรทัศน์ของสถานีรถไฟโซลจากภาพข่าวอยู่บ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็่นช่วงเลือกตั้งหรือช่วงวันหยุดเทศกาล แต่เขารู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกไป โทรทัศน์ในสถานีรถไฟโซลเป็นเหมือนเครื่องมือที่มีไว้สะท้อนภาพฝูงชนและความสนใจของสาธารณชน ภาพที่เขาเฝ้าขึ้นในหัวมักอยู่ในสภาวะไร้เสียงที่ถูกกลบด้วยเสียงอึกทึกของฝูงชนหรือเสียงรายงานข่าวอยู่เสมอ ทว่าเสียงที่ดังจากโทรทัศน์ตรงหน้าในตอนนี้นี้กลับดังเกินความจำเป็น แถมตัวตน

ของโทรทัศน์ยังเด่นชัดยิ่งกว่าเสียงนั้นเสียอีก แรงดึงดูดประหลาดชักนำให้คิมซองกนไปนั่งตรงม้านั่งตัวหนึ่งซึ่งวางเรียงรายอยู่บริเวณนั้น เมื่อเขาโน้มตัวที่แข็งทื่อเพราะความหนาวเย็น ก็คล้ายจะได้ยินเสียงกรอบแกรบดังมาจากทุกส่วนของร่างกาย เขาเห็นชายไร้บ้านคนหนึ่งนั่งอยู่บนม้านั่งแถวหน้าซึ่งเยื้องไปสองสามแถวในมือถือขวดโซจู ชายคนนั้นจับจ้องหน้าจอโทรทัศน์พลางยกขวดโซจูขึ้นดื่มเป็นพักๆ

ภาพจรวด ยานอวกาศ ดาวเทียม และอื่นๆ พร้อมข้อความที่อ่านแล้วไม่ก่อให้เกิดอารมณ์ร่วมว่า “ในยุคแห่งการเดินทางไปอวกาศ แล้วคุณล่ะจะทำอะไร” จากนั้นชื่อโอชาวต่างชาติที่เคยเห็นในข่าวบ่อยๆ ก็ปรากฏขึ้น นักธุรกิจชาวอเมริกันเชื้อสายสวีเดนชื่อเกล็นน์ กูลด์ เป็นหนุ่มอัจฉริยะผู้ก่อตั้งบริษัทชื่อโนเนต และมักเป็นที่พูดถึงเพราะมีชื่อเดียวกับนักเปียโนผู้โด่งดังที่ชื่อเกล็นน์ กูลด์¹ คำว่าโนเนตมีความหมายว่างานเฉลิมฉลองครั้งยิ่งใหญ่แห่งการรวมตัวทั้งเก้า โดยประกอบด้วยดาวเคราะห์ทั้งแปดดวงในระบบสุริยะกับพื้นที่ส่วนที่เหลือของจักรวาล ซึ่งเกล็นน์ กูลด์ กำลังจะบุกเบิก เกล็นน์ กูลด์ มักทำสิ่งที่ไม่มีการคาดคิดหลายต่อหลายอย่าง เช่นเดียวกับวิธีตั้งชื่อ

¹ Glenn Gould (ค.ศ. 1932 - 1982) นักเปียโนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักดนตรีผู้ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษที่ 20

บริษัทฮันฟลิคพิลันของเขา ถึงอย่างนั้นเขาก็ประสบความสำเร็จทุกด้าน จนตอนนี้เพียงแค่คำพูดลอยๆ ที่เขาเอ่ยออกมาเล่นๆ ก็ทำให้ราคาหุ้นในวอลล์สตรีต² ผันผวนได้แล้ว

สารคดีเกี่ยวกับชีวิตของกูลด์กำลังฉายทางโทรทัศน์ ซึ่งเริ่มต้นจากความท้าทายสุดบ้าบิ่น ตามมาด้วยความล้มเหลว ความสำเร็จ แต่แล้วก็ล้มเหลวอีกครั้ง ล้มเหลว และล้มเหลว แต่ในที่สุดก็สำเร็จ แต่แล้วก็ล้มเหลวอีกครั้ง จากนั้นก็ประสบความสำเร็จ สำเร็จ และสำเร็จอย่างต่อเนื่องจนก้าวสู่การเป็นบุคคลระดับตำนาน ปัจจุบันเขายังคงประสบความสำเร็จอย่างไม่หยุดยั้ง ชีวิตที่ผ่านอะไรมามากมายจนกระทั่งมาถึงจุดนี้ถูกถ่ายทอดเหมือนละครเรื่องหนึ่ง

เมื่อมองย้อนกลับไปจากช่วงเวลาปัจจุบันซึ่งเรียกได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างไม่วันพังทลาย ความล้มเหลวในอดีตของเกลิ้นน์ กูลด์ ถือเป็นเรื่องที่ขบขระและจำเป็นอย่างขาดไม่ได้ ส่วนผู้ที่เคยปฏิเสธหรือหัวเราะเยาะให้กับความพยายามของเขาจนกลายเป็นผู้ซบใล้ไล่ส่งความสำเร็จ ก็ดูน่าสมเพชและโง่เขลาไม่ต่างจากกลุ่มคนที่เคร่งศาสนาซึ่งปฏิเสธทฤษฎีวิวัฒนาการเพราะเกลิ้นน์ กูลด์ เป็นนักผจญภัยและเป็นผู้บุกเบิกซึ่งทำสิ่งที่

² ศูนย์กลางการเงินของโลก มีบทบาทสำคัญในการกำหนดราคาหุ้นและตราสารทางการเงินอื่นๆ

ทุกคนล้วนบอกว่าเป็นไปไม่ได้ให้สำเร็จได้ และในท้ายที่สุดเขาก็ได้ทุกสิ่งทุกอย่างมาครอบครอง

ในรายการทอล์กโชว์รายการหนึ่งที่เขาไปออก ผู้ชมถามถึงเคล็ดลับสู่ความสำเร็จ เกล็นน์ กุลด์ ประสานมือซึ่งเป็นท่าทางเอกลักษณ์ของเขาแล้วเอ่ยตอบ ทว่าเสียงของเกล็นน์ กุลด์พากย์ทับด้วยเสียงของนักพากย์ ทำให้รู้สึกแปลกประหลาดเหมือนดูภาพยนตร์ต่างประเทศเรื่องเก่า

- คนส่วนใหญ่คิดว่า ความสำเร็จคือการผสมผสานระหว่างความพยายามกับความโชคดี แต่ผมไม่คิดอย่างนั้น ผู้คนมักพูดเสมอว่า เราอยู่ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง แต่พวกเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยครับ ไม่ใช่แค่ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงเลยต่างหาก! ต่อให้พยายามค้นหาวิธีที่จะเปลี่ยนแปลง แต่ท้ายที่สุด เราก็กไม่เคยเปลี่ยนแปลง! ไม่เปลี่ยนเลยสักนิด ในบรรดาเรื่องที่คุณเพิ่งพบเจอเมื่อเร็ว ๆ นี้ มีเรื่องไหนที่คุณภาคภูมิใจว่า นี่แหละคือการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญอย่างแท้จริง ผมคิดว่าคงมีไม่มากหรอกครับ

เกล็นน์ กุลด์ พูดกับผู้ชมที่ตั้งคำถาม และเมื่อเห็นว่าผู้ชมคนนั้นได้แต่เกาศีรษะ เขาก็พูดต่อด้วยความมั่นใจ

- อย่าเสียใจไปเลยครับ ผมแค่อยากบอกว่า สิ่งเปลี่ยนแปลงมีเพียงสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติเท่านั้น ยกตัวอย่างอายุ หรือจำนวนริ้วรอยบนหน้าผากของคุณ อ้อ อย่าเพิ่งเข้าใจผิด

นะครับ คำว่าคุณในที่นี้ไม่ได้หมายถึง “คุณ” แต่หมายถึง “พวกเราทุกคน” ต่างหาก

เกล็นน์ กูลด์ พูดอย่างมีชั้นเชิง แต่นั่นเป็นเรื่องน่าเบื่อและซ้ำซากจำเจ เป็นวิธีพูดที่ให้ความหวังลมๆ แล้งๆ กับคนธรรมดา ทำให้พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นคนโง่แล้วบอกเป็นนัยว่า พวกนายไม่ได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่จึงต้องอยู่ตรงนั้นอย่างช่วยไม่ได้ คำพูดที่เน้นผลลัพธ์กับท่าทางที่ดูไม่จริงใจนั้นมีเพียงผู้ที่ประสบความสำเร็จเท่านั้นที่จะทำได้ คำปลอบใจที่มีรสหวานเหมือนลูกกวาดทำให้คนอื่นฝันเฟื่อง ทั้งที่รู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้ คิมซองกน อันเดรียกยัมมุ่มปากอย่างเยาะเย้ย

แน่นอนว่าเคยมีช่วงเวลา คำพูดเช่นนั้นใช้ได้ผลกับคิมซองกน เขาอ่านหนังสือพัฒนาตนเองและหนังสือวิเคราะห์แนวโน้มทางธุรกิจอย่างคร่ำเคร่ง ถ้ามีคลิปวิดีโอที่สร้างกำลังใจ เขาก็ไม่พลาดที่จะกดดูและกดติดตามโดยไม่ลังเล คิมซองกนมักจะมองหาสิ่งที่จะช่วยสร้างแรงจูงใจให้ตนอยู่เสมอ ซึ่งคล้ายกับการกินอาหารเสริมหรือให้น้ำเกลือ และในความเป็นจริง สิ่งเหล่านั้นช่วยสร้างความฮึกเหิมให้เขาได้จริงๆ แม้จะเป็นเวลาเพียงชั่วคราวก็ตาม สิ่งที่คุณพวคนั้นแนะนำมักจะคล้ายกันและเป็นรูปแบบเดียวกันจนถึงขั้นท่องจำได้เลย อย่างเช่น คำพูดที่บอกให้จินตนาการถึงความฝันที่เป็นรูปเป็นร่าง และทำตัวคล้ายกับว่าความฝันนั้นสำเร็จแล้ว มีหลายครั้งที่ดูเหมือนว่าเขาบรรลุผล

ตามที่หวังด้วยความมุ่งมั่นเช่นนั้น ทว่าผลลัพธ์กลับเหมือนเดิมเสมอ

- ใ้พวกตัมตุนน่ารังเกียจ

คิมชองกนบนันพื้พำ และทันใดนั้นเกล็นน์ กูลด์ ที่ฉายบนหน้าจอก็พูดว่า

- แน่หนอว่าบางคนอาจคิดว่าผมเป็นนักตัมตุนที่น่ารังเกียจเช่นเดียวกับคุณในตอนนี้

พูดจบ เขาก็มองกล้อง จึ่งดูเหมือนกำลังมองมาที่คิมชองกน ขณะที่แขนของคิมชองกนลุกชูเพราะเป็นคำพูดเดียวกันทุกคำ คิมชองกนพยายามสงบสติอารมณ์ เรื่องบังเอิญทำนองนี้ก็เกิดขึ้นได้ ยิ่งไ้ก็เป็นแค่การพากย์เสียงตามที่แปลเท่านั้น ทว่าคิมชองกนกำลังเงี่ยหูฟังคำพูดของเกล็นน์ กูลด์ อย่างไม่รู้ตัว เขาอยากรู้ว่าชายประหลาดคนนี้จะพูดอะไรอีก และที่น่าตกใจก็คือเกล็นน์ กูลด์ เริ่มพูดสิ่งที่ชองกนกำลังคิดรวกับว่าอ่านใจเขาได้

- ผมเข้าใจครับ คุณคงกำลังคิดว่า เปลี่ยนแปลงจันทรหรือพูดง่ายนี้ แล้วต้องเริ่มเปลี่ยนอะไรจากตรงไหนละ แต่ขอโทษนะครับ ผมคงบอกไม่ได้ คุณต้องค้นหาด้วยตัวเอง อย่าบอกนะครับว่า คุณคิดจะเริ่มทำอะไรบางอย่างทั้งที่ยังไม่คิดทบทวนให้ดีกว่า

เกล็นน์ กูลด์ พูดประชิดคล้ายกำลังล้อเลียนคิมชองกนถึงอย่างนั้นชองกนก็ได้แต่กลืนน้ำลายขณะรอฟังคำพูดของเขา

- อ้อ สิ่งสำคัญที่สุด

เกลินน์ กุลต์ กระแอมแล้วชูนิ้วชี้ ก่อนจะชี้มาที่หน้าจอ

- คุณต้องลงมือทำจริง ๆ ครับ หากถามว่าต้องทำจนถึงเมื่อไหร่ ก็จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงนั้นแหละ อย่าหลงคิดว่าโลกจะเปลี่ยนแปลงไปเอง ผมกล้าพูดเลยว่าคุณไม่มีทางเปลี่ยนโลกได้หรอก อย่าหลงเชื่อคำโกหกแบบนั้น แต่ผมบอกได้อย่างหนึ่ง มีเพียงคุณเท่านั้นที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ เปลี่ยนได้ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเลยละ

เขานึกยิ้มกว้างพร้อมกับดีดนิ้วเหมือนนักมายากลจอมหลอกลวง ทันใดนั้นหน้าจอก็กลายเป็นภาพจอซ่าๆ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นรายการข่าวภาคค่ำ ซึ่งรายงานเรื่องคลื่นความหนาวที่มาเยือนกะทันหัน

คิมซองกนดิ่งสติกลับมา หลังจากแข่งทื่อและเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง เสียงหัวเราะเยาะหลุดจากมุมปากข้างหนึ่ง เหมือนลมที่ร่วจากลูกโป่ง บอกให้เปลี่ยนจนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงนั้นหรือ ฟังเหมือนพิธีขอฝนของชาวอินเดียนแดงไม่มีผิด ซองกนพ่นลมหายใจแล้วหยุดชะงัก แต่ใครจะไปรู้ หากได้พบคนที่ชื่อเกลินน์ กุลต์ คนนั้นจริง ๆ ชีวิตของฉันอาจจะเปลี่ยนไปก็ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้น ธุรกิจของฉันอาจได้รับเงินลงทุนแล้วก็ได้ และถ้าเป็นอย่างนั้น...ซองกนจมอยู่กับจินตนาการไร้ความหมาย ก่อน

ที่จะถามตัวเองอย่างหมดแรง หรือต่อให้พบกันจริง ๆ แต่ด้วยสภาพของฉันในตอนนี้จะไปดึงดูอะไรจากคนคนนั้นได้

ชายไร้บ้านซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้ายักขวิดโซจูขึ้นดื่ม ดูคล้ายการดื่มฉลองที่แสนคุ้นเคย ลูกกระเดือกของเขาขยับขึ้นลงพร้อมกับปล่อยให้ของเหลวไหลเข้าสู่ร่างกายอย่างนุ่มนวล จะว่าอย่างไรดี เป็นท่าทางที่ดูซ้ำซ้อนและเป็นธรรมชาติ แม้ท่วงทำนองจะที่เกิดขึ้นเพียงชั่วขณะ แต่ก็เผยให้เห็นความมั่นคงอันแปลกประหลาด ซึ่งมีเพียงคนที่ใช้ชีวิตมาอย่างยาวนานเท่านั้นถึงจะมีได้ มันไม่ใช่ทั้งความสิ้นหวังและความท้อแท้ แต่เป็นความมั่นคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงตามความหมายอย่างแท้จริง การนั่งอาบแสงไฟจากโทรทัศน์และกระดกเหล้าอยู่ที่นั่นทุกคืนคงเป็นการกระทำที่ชายชอมฮ็อนคนนั้นไม่มีวันลบเลือน เป็นกิจวัตรเดิม ๆ ที่ไม่มีวันหายไป เหมือนกับการทำเครื่องหมายกางเขนเมื่อจบการสวดภาวนา

คิมซองกนจมอยู่ในความคิดซึ่งเขาไม่เคยคิดมาก่อน ขณะที่เขานึกถึงคนไร้บ้านตรงสถานีรถไฟใต้ดินที่ตนเพิ่งเดินผ่านเมื่อครู่นี้ ก็เหลือบมองชายที่นั่งเฝ้าอยู่ไปทางด้านหน้าอีกครั้งไม่ว่าเมื่อไร ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ผู้ที่ได้ชื่อว่าคนไร้บ้านก็มักจะยึดครองพื้นที่ริมทางไว้อย่างมั่นคงและเหนียวแน่นเสมอ แม้จะไม่ว่าพวกเขากลายเป็นคนไร้บ้านได้อย่างไร แต่โดยมากพวกเขา

มักจะคล้ายคลึงกัน ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยไหนหรือมีสัญญาติดอะไร คนไร้บ้านจะใช้เงินที่มีซื้อเหล้า อย่างน้อยชายไร้บ้านที่เขาเคยเจอ ก็เป็นเช่นนั้น ไม่ว่าเงินนั้นจะได้มาจากใคร แต่เงินที่อยู่ในมือของคนไร้บ้านมักจะกลายเป็นค่าเหล้าเป็นส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับเงินที่อยู่ในมือนักพนันที่ย่อมกลายเป็นเงินพนัน

คิมซองกนแอบมองนิ้วซึ่งดำป็นเพราะคราบสกปรกของชายที่นั่งเยื้องอยู่ด้านหน้า การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของชายคนนั้นคือเมื่อไรกันนะ คงเป็นวันแรกที่ตัดสินใจว่าจะนอนข้างถนนสินะ แต่มีสิ่งหนึ่งที่แน่ชัดคือ ผมของชายคนนั้นคงไม่ได้จับเป็นก้อนสังกะตังและคงไม่ได้ถือขวดโซจูด้วยมือสกปรกแบบนั้นตั้งแต่วันแรก แต่คงค่อยๆ แย่แรงแจนกระทั่งมีสภาพเหมือนในตอนนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ซองกนกลั่นหายใจ ขณะคิดเรื่องไร้มารยาท เขาไม่มีเจตนาจะตำหนิหรือดูถูกดูแคลนพวกเขาแม้แต่น้อย เพียงแต่อยากจำลองภาพในหัว โดยใช้คนไร้บ้านซึ่งอยู่ตรงหน้าเป็นต้นแบบว่าสิ่งที่เกิดขึ้น กู๊ด เรียกว่า “การเปลี่ยนแปลง” จะเป็นไปได้หรือไม่

ไม่ว่าจะคิดอย่างไร ข้อสรุปก็ชัดเจนอยู่แล้วว่าชีวิตของคนไร้บ้าน “เสถียร” เกินไป ในแต่ละวันพวกเขาอาจเหน็ดเหนื่อยและไร้ความหวัง แต่สภาพและรูปแบบการใช้ชีวิตมีความเสถียรจนย้อนกลับไปสภาพเดิมไม่ได้แล้ว คงเหมือนถังเก็บน้ำที่เต็มไปด้วยสิ่งแปลกปลอม แม้จะขุ่นมัวและสกปรกแต่ก็มีความเสถียร

จะมีใครสักคนใหม่ที่ยอมสละร่างกายแรงใจเปลี่ยนสภาพเช่นนั้น ให้กลับมาเป็นสมาชิกปกติคนหนึ่งในสังคม ด้วยการพลิกคว่ำถึงเก็บน้ำแล้วเขย่า เพื่อกำจัดสิ่งแปลกปลอม จากนั้นก็นำน้ำไปกรองจนกลายเป็นน้ำที่ใสสะอาด มันไม่ใช่แค่ยากลำบาก แต่จำต้องมีความตื่นตัวอย่างถึงที่สุดและต้องพยายามอย่างหนัก ซึ่งนั่นอาจเป็นกรณีที่เกิดขึ้นได้ยากที่สุดในโลกก็ได้ แล้วยังจะบอกให้เปลี่ยนนั้นหรือ ไม่มีทางหรอก คนเราเปลี่ยนแปลงไม่ได้ อาจจะเป็นไปได้ในกรณีของเด็กหรือวัยรุ่น เต็มที่ก็แค่ช่วงอายุยี่สิบต้นๆ เท่านั้นแหละ แต่โดยพื้นฐานแล้วมนุษย์เป็นเพียงฟังก์ชันหัวตื้อ ซึ่งไม่ว่าจะป้อนอะไรเข้าไป ก็ได้ผลลัพธ์เป็นค่าคงตัวตามที่กำหนดไว้เท่านั้น คิมซองกนส่ายหน้าโดยไม่รู้ตัว

ทันใดนั้น ท้องก็ส่งเสียงร้องโครกคราก คิมซองกนกลับสู่ความเป็นจริงที่มีดแปดด้านอีกครั้ง เขาหงุดหงิด ทั้งที่เพิ่งตัดสินใจขยายเวลาให้ชีวิตเพราะความหนาว แต่สิ่งที่รู้สึกในตอนนี้คือความหิว เขานึกถึงขอกานซึ่งยื่นมือขออาหารทั้งที่เพิ่งมีคนช่วยดึงขึ้นจากน้ำ ร่างกายที่ไร้ยางอายนี้ช่างน่าขยะแขยง แม้จะจมอยู่ในห้วงความคิด แต่ร่างกายก็ยังร้องไห้อวยายขออาหารไม่หยุด เขาอยากหลุดพ้นจากสภาพของสิ่งมีชีวิตเฮงซวยให้เร็วที่สุดและอยากสูญสลายจนไม่เหลืออะไร

ในตอนนั้นเอง คิมซองกนก็มีความคิดดีๆ ผุดขึ้นมาในหัว ถ่านอัดแท่ง ทำไมเขาคิดไม่ถึงนะ ใช่แล้ว ถ่านอัดแท่งแค่

แห่งเดียวก็พอ มันจะทำให้เขาจากไปยังสถานที่ที่ต้องการได้โดยไม่รู้สึกตัว เหมือนการนอนหลับอย่างอบอุ่นและสงบสุข น่าจะเป็นอย่างนั้นะ

ระหว่างทางที่เดินออกจากสถานีรถไฟโซล คิมซองกนมองป้ายไฟส่องสว่างซึ่งลอยเด่นอยู่กลางเมืองราวกับดวงจันทร์

เปลี่ยนท่าทาง แล้วชีวิตคุณจะเปลี่ยนแปลง

โฆษณาเก่าที่ใช้ข้อความแสนจิตคิด ซองกนลังเลแวบหนึ่งว่าจะลองเหยียดหลังตรงดูดีไหม แต่ก่อนที่จะเสี่ยงในใจจะบอกว่าไร้ประโยชน์ เขาก็เดินต่อพร้อมใบหน้าที่เหม่อลอย

3

คิมซองกน อันเดรียแวะซื้อถ่านอัดแท่งและถ่านจุดไฟที่ซูเปอร์มาร์เก็ต จากนั้นก็ขึ้นไปนั่งบนรถซึ่งจอดอยู่ในลานจอดรถของออฟฟิศเทล โซนาต้าคันเก่าที่เขาเคยคิดว่าคงไม่มีวันได้ขับอีกแล้วพาเขาไปยังเนินเขาเล็กๆ ด้านหลังย่านที่เขาอาศัยอย่างชื่อสัตย์ บริเวณด้านข้างเนินเขาที่ทอดตัวไปยังภูเขาเตี้ยๆ เป็นย่านที่พักอาศัยเก่าแก่ แต่ไม่ค่อยมีคนสัญจร เขาดื่มโซจูหมดขวดและลงจากรถเพื่อสูบบุหรี่เป็นครั้งสุดท้าย ทว่าก่อนที่จะจุดไฟแช็ก ก็มีใครบางคนบีบแตรจากอีกฝั่งและบอกให้เขาขยับรถซึ่งขัดจังหวะการทำพิธีกรรมสุดท้ายของชีวิต

- ช่วยถอยรถให้หน่อยได้ไหมครับ!

ชายคนหนึ่งลดกระจกหน้าต่างลงพลางร้องบอกอย่างมีชีวิตชีวา บ้าเอ๊ย คิมซองกนโยนนูหรืทิ้ง เตะล้อรถเต็มแรงแล้วเดินโซเซกลับขึ้นรถ ทำไมเรื่องแค่นี้ก็ยังไม่ได้ตั้งใจเลยวะ! ทำไมต้องทำให้ฉันเป็นคนเมาแล้วขับก่อนตายด้วยอะ! เขาตะโกนและถอยรถอย่างรุนแรง

ชายบนรถซึ่งเล่นสวนมามองด้วยสายตาดันตกใจ ก่อนจะเหยียบคันเร่งพุ่งหายไป แต่เมื่อคิมซองกนเห็นว่ามีเด็กเล็กนั่งอยู่บนรถคันนั้น เขาก็นึกเสียใจ ตอนนี้เขาล้มเลิกความตั้งใจที่จะปิดฉากสุดท้ายของชีวิตด้วยความผ่อนคลาย ในใจมีเพียงความหงุดหงิดที่การจบชีวิตโดนขัดขวางอยู่ร่ำไป อยากหนีไปให้พ้นๆ เสียที คิมซองกนยกไฟแช็กแล้วจุดไฟที่ถ่านอัดแท่ง เขามองเปลวไฟสีแดงดวงเล็กพร้อมกับภาวนาจากใจ ได้โปรด เขาเพิ่มพายเป็นครั้งสุดท้าย จบลึกทีเถอะ

4

คิมซองกนลืมตาอย่างยากลำบาก แสงสีขาวสว่างจ้าจนแสบตาสาดลงมาบนตัวเขา เขากำลังเคลื่อนที่อยู่บนที่สูงโดยมุ่งหน้าไปที่ไหนสักแห่ง เขายังอยู่บนรถยนต์ พุดให้ถูกคืออยู่บนรถยนต์ซึ่งกำลังเคลื่อนที่ ทั้งที่เขาไม่ได้ขับแต่รถกลับ

เคลื่อนที่ได้ หากพิจารณาว่านี่ไม่ใช่รถยนต์ไร้คนขับก็ยิ่งรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยาก

ทิวทัศน์ข้างทางค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป โดยเขาไม่ได้เป็นผู้กำหนด หรือว่าที่นี่คือสวรรค์ชั้นไหนหรือ

หากบอกว่าเป็นสวรรค์ก็มีบางอย่างที่ทำให้เขาสงสัย ทั้งถนนซึ่งอยู่ระหว่างการก่อสร้างและคนงานที่กำลังซ่อมเสาไฟฟ้า ทิวทัศน์แยะๆ และวุ่นวายเช่นนี้ไม่มีทางเป็นสวรรค์แน่ๆ แต่ก็ดูจิตซีดเกินกว่าจะเรียกว่านรก เป็นสถานที่ที่บอกว่าดีก็งั้นๆ จะว่าแย่ก็น่าเบื่อเกินไป ชื่อของสถานที่แห่งนี้เป็นความจริงนั่นเอง และชีวิตในวันนี้ก็เหมือนเมื่อวาน ตรงที่ไม่เป็นไปตามที่หวัง

คิมซองกนเริ่มทำความเข้าใจสถานการณ์ที่ไม่น่าพอใจนี้ ทั้งที่กำลังนิวหน้าแต่ก็พยายามเบิกตาข้างหนึ่งให้โตกว่าอีกข้าง ถ่านอัดแท่งดับไปแล้ว ประตูหลังเปิดแฉับอยู่และมีขวิดโซจูกลิ้งไปมา แฉมหน้าต่างยังปิดไม่สนิท คงเป็นตอนที่เขาเปิดประตูเพื่อขยับรถเมื่อวานนี้ อากาศเย็นๆ จึงไหลเข้ามาและถ่ายเทอากาศภายในรถ ทำให้ความเข้มข้นของก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ลดลง ขณะเดียวกันโซจูก็ทำให้ร่างกายของเขาอบอุ่นมากพอที่จะลืมความหนาวเย็นซึ่งแทรกซึมเข้ามาทางช่องหน้าต่าง และก่อนที่อุณหภูมิในร่างกายจะลดลง ความหนาวเย็นก็ลดความรุนแรงอย่างรวดเร็ว อากาศจึงอบอุ่นยิ่งกว่าฤดูใบไม้ผลิเสียอีก

สรุปคือ ตอนนั้นคิมชองกนอยู่ในฐานะคนเมาที่จอตกรถในที่ห้ามจอด เขานั่งอยู่บนรถซึ่งกำลังโดนลากโดยไม่มีใครสนใจว่า เขาจะประสบความสิ้นหวังมากเพียงใด บางคนอาจเรียกสถานการณ์นี้ว่าปาฏิหาริย์และความโชคดี แกมเหตุการณ์นี้ยังเป็นหลักฐานยืนยันว่า ที่ผ่านมาคิมชองกนใช้ชีวิตอย่างไร เขาไม่รอบคอบ คว่าโอกาสไม่เป็น เปลี่ยนแผนอย่างหุนหันพลันแล่นแล้วทุกอย่างก็พังพินาศ และในวันนี้เขาก็ตระหนักถึงความจริงนั้น จึงมีปฏิกิริยาตอบสนองที่สมกับเป็นเขาเช่นเคย

-ให้ตายสิวะ แม่เอ๊ย ไอ้ฉิบหาย ไอ้บ้าเอ๊ย!

ภาพชายหุบพวงมาลัยพลางสบถคำหยาบคายอยู่บนรถซึ่งกำลังโดนลาก คงน่ามองจนผู้คนที่เดินผ่านไปมาเงยหน้ามองเขาแล้วหัวเราะคิกคัก แกมอาจจะคิดว่าคำหยาบคายนั้นเป็นเพียงการระบายความโกรธที่โดนลากรถเท่านั้น เมื่อสบตากับคนเหล่านั้น คิมชองกนก็ทิ้งตัวพิงเบาะที่นั่งคนขับคล้ายกับยอมแพ้ ตึกตาลมของร้านชาหุ่มแบบเดิมไม่อันกำลังโบกมือข้างหนึ่ง คล้ายจะยั่วโมโหและเยาะเย้ยที่เขาจบชีวิตตัวเองไม่สำเร็จ

เขากลับบ้านหลังจัดการเรื่องรถเรียบร้อยแล้ว หากจะพูดให้ถูกต้องคือกลับไปยังที่ที่ไม่ใช่บ้าน แต่เขาต้องเรียกว่าบ้าน เขาจุดไฟในพื้นที่เย็นเฉียบ จากนั้นก็เทน้ำใส่กะหมีกั่วย และยัดเข้าปาก